

68. seminář ASTROTHEOLOGIE J.Popelky

Vnitřní práce aneb Jak si uvědomit Boha.

(Dům techniky OV-Mar.Hory 6.2.2010)

Poznámka: Dnes ráno jsem potkal býv. spolužáka z průmyslovky, který je již mnoho let u Svědků Jehovových. V tramvaji jsem se ho ptal, kam jde. Radostně mi odpověděl, že do Sálu. Došlo mi, že jde do Království Svědků Jehovových. Napadlo mne, jelikož těchto svědků asi není málo, že když uvěří nějakému bludu, jsou schopni si s tím vystačit celý život a ještě jim to dělá radost. Nevím, jak vy, ale já jsem poslední dva měsíce zažíval období, které bych vnímal jako dost náročné. Něco jsem o tom říkal již minule. Když se o tom bavím s lidmi, kteří nějak duchovně pracují, říkají, že hodně zažívají zvýšený příval energie, která se snaží člověka strhnout do světa. Tato energie mne taky strhávala do světa a musel jsem se s tím hodně poprat (a peru se s tím dodnes).

Pozn. posluchačky: Celý život.

J.P.: Samozřejmě, že celý život, ale někdy méně a někdy více. Uvědomuji si jednu věc: Zachraň se, kdo můžeš. Uvědomuji si, že se opravdu blížíme (lidstvo jako celek) k nějakému rozuzlení. Začíná se stupňovat čím dál větší tlak, který má za úkol čím dál více rozvířovat lidský mozek. Lidé, kteří se nebudou schopni zbavit mozku (mozek je samozřejmě důležitý), ale pokud neumí vycestovat z mozku někam pryč, budou zažívat čím dál větší problémy. Tato energie se bude tak stupňovat, že lidé budou mít pocit, že jim praskne hlava. Osobně si čím dál více uvědomuji, že **člověk by již měl být natolik duchovně vyspělý, že by se měl dle své vlastní vůle naučit přebývat ve svém srdci.**

Během tohoto měsíce jsem zažíval zjevení, když jsem si začal číst knihu J.A. Komenského *Labyrint světa a ráj srdce*. Nebylo to zjevení něčeho nového, ale bylo to zjevení pro mne v tom smyslu, že pokud někdo má zkušenosti se svým pravým Já, při čtení tohoto zjevení cítí, že je to opravdu sdělení, které tento člověk má „z první ruky“. Dnes se ještě k tomu vrátím a přečetl bych pasáže, které jsou důležité. Myslím, že tuto knihu četlo mnoho lidí, ale málokdo docenil význam myšlenek, které tam jsou uvedeny. (*Kniha ke stažení také zde (dole na stránce):*
http://www.spisyksebepoznani.wz.cz/info_knihy/BuhaJAK.html)

Setkávám se ve svém životě s určitými lidmi, kteří jsou duchovní hledači a přesto cítím, že za ty roky duchovního hledání nic moc neskližejí. Myšlenek už bylo řečeno dost. Lidé mají možnost se setkávat s myšlenkami, které nejsou řečeny jen zde na seminářích, ale existuje spousta literatury (třeba nyní tato kniha J.A. Komenského), kterou mohou číst. Lidé to pak mají v mysli, ale to podstatné jim schází. Schází jim to proto, že málo pracují vnitřně, anebo, když vnitřně pracují, něco dělají špatně. Proto chci dnešní seminář věnovat tématu vnitřní práce.

Můžete číst jakoukoliv duchovní literaturu, a i kdyby se objevil další způsob, jak lidi více směřovat do nitra, stejně nám to nepomůže.

Do vnitřního světa se nedostaneme pomocí nějaké literatury ani pomocí nějakého osvíceného člověka, ale dostaneme se tam na základě své vnitřní práce.

Právě proto, pokud někdo touží se setkat se svým pravým Já, by měl minimálně hodinu denně vnitřně pracovat. Nyní bych promluvil k lidem, kteří chtějí v sobě něco najít. Jsou situace, že si někdo myslí, že chce v sobě něco najít, ale hluboko ve svém srdci mu ani o to nejde. Takový člověk si myslí, že chce něco najít, ale ve svém srdci to necítí. To je důvod, proč je hodně hledajících a málo nalézajících. Uvědomme si, co hledáme! Hledáme nějakou převratnou myšlenku či převratnou ideu? Hledáme nějaký prožitek?

Odpověď posluchačky: Spíše ten prožitek.

J.P.: Ve své podstatě hledáme setkání s živou Bytostí. Tato živá Bytost se neodhaluje každému. Někdo se snaží se s touto Bytostí setkat a pracuje na tom celý svůj život a přesto se s touto živou Bytostí neseťká. Je to proto, že tato Bytost nás má perfektně zmapované, vidí do každé buňky našeho těla, ale hlavně – tato živá Bytost vidí do našeho srdce. Dokud tato Bytost neuvidí a neucítí, že v našem srdci touha po setkání s touto Bytostí je suverénně na prvním místě, a že všechno ostatní je pro nás vedlejší, že Ona je pro nás to nejdůležitější, do té doby se bude před námi ukrývat.

I když budete mít pročtenou tu nejdokonalejší duchovní literaturu, přesto se s touto živou Bytostí neseťkáme, protože tento prožitek setkání s živou Bytostí nám poskytuje Ona sama.

O tomto prožitku, kdy zažijeme něco živého v nás, rozhoduje někdo jiný. Můžete dělat všechno možné a tento prožitek nemusí přijít. Chce se tato živá Bytost, která sídlí v každém lidském srdci, s námi setkat? Samozřejmě, že ano. Pokud nějaký člověk cítí touhu po poznání něčeho vyššího, není to jeho touha, ale je to touha živé Bytosti. To Ona nás ponouká, inspiruje, abychom za něčím šli. To Ona nám dává naději, že když se budeme snažit a budeme tlouct a hledat, že něco objevíme. Ona nás k tomu inspiruje. Je to zvláštní, ale současně je to i Ona, která nám v tom poznání zabraňuje. To, že nám v tom zabraňuje, je dáno tím, že toužíme ve svém životě po něčem, čemu dáváme minimálně stejnou hodnotu, jako setkání se s touto živou Bytostí. První, co si musíme vštípit a naprosto tomu musíme uvěřit, je, že **setkání s touto živou Bytostí může nastat hned**. Říkám to naprosto záměrně a vědomě. Každý opravdový duchovní hledač musí ze svého nitra vypudit myšlenku, že tento nejvyšší prožitek přijde někdy v budoucnosti, že když bude studovat nějakou literaturu či vyhledávat společnost jiných duchovních lidí a diskutovat na toto téma, někdy v budoucnosti přijde osvícení či prožitek nejvyšší skutečnosti. Tuto myšlenku musíte ze sebe naprosto radikálně vypudit. Musíte si vštípit do svého nitra, že ten prožitek je uskutečnitelný teď hned. Pokud někdo do svého nitra nevštípní tuto naprosto živoucí víru, že prožitek Boha je zrealizovatelný hned teď v těle, které mám momentálně k dispozici a v podmínkách, ve kterých se momentálně nacházím, nemá šanci. Nesmíte si myslet, že prožitek Boha – vyššího Já přijde v nějakých jiných podmínkách, než zrovna v těch, ve kterých se nacházíte v přítomnosti. To je naprosto první a rozhodující krok. Když byste tuto ideu naprosto živě včlenili do své duše, měli byste mít prožitek Boha v této učeňbě. Nespoléhejte se na to, že poznání přijde někdy. Poznání může přijít hned. Pokud ve své duši usadíte toto živé přesvědčení, že není třeba čekat, že tento prožitek může být zrealizován v tuto chvíli, kdy nepotřebuji k tomu žádné zvláštní podmínky, zákonitě by měla vyvstat otázka (když je ten prožitek dosažitelný teď, v tuto chvíli, kdy nemusím čekat na příští týdny, měsíce či roky), co je to za prožitek, který může být zrealizován nyní? Je to prožitek sebe sama. Ať se nacházím kdekoliv, pořád mne někdo doprovází. Ať jsem v situaci, kdy duchovně nehledám, či ať jsem v situaci, kdy duchovně hledám, na jedné i druhé cestě mne pořád někdo doprovází. Kdo je to? Já.

Druhý krok spočívá v tom, že si musím jasně uvědomit, že nehledám žádného Boha, nehledám žádnou Bytost, která je někde daleko, a musím tak vykonat nějakou vzdálenou cestu, abych se s někým setkal. Ten někdo je neustále se mnou a ten někdo jsem Já sám.

1. krok: Setkání s Bohem může nastat hned, ne někdy v budoucnosti.

2. krok: Tento prožitek je prožitek Sebe sama. Není to hledání vzdálené Bytosti, ale Mne samotného.

Když čtu nějakou literaturu, nehledám pochopení těch myšlenek, které jsou v textu. Hledám pochopení Toho, kdo to čte! Nesnažím se objevit, co je skryto v těch myšlenkách, ale snažím se objevit Toho, kdo čte tu knihu!

V tom je kvalita duchovní literatury. Existuje duch. literatura, která se vám snaží vysvětlit něco z duchovního života. Potom existuje literatura, která se ani tak nesnaží něco vysvětlovat z duchovního světa, či nepopisuje duchovní principy, ale snaží se vám odhalit, kdo je to Ten, kdo čte tuto duchovní literaturu. Druhý krok spočívá v tom, že člověk musí získat živé přesvědčení, že objekt, po kterém pátráme, jsme přímo Já sám.

1. Poznání musí přijít teď v tuto chvíli a na tomto místě.

2. To poznání jsem JÁ sám.

Když člověk získá toto živé přesvědčení, že to nejvyšší poznání, které můžeme v životě uskutečnit, jsem přímo Já sám, následuje důležitý moment. Potřebuji někoho k tomu, aby to poznání bylo dosaženo? Potřebuji k tomu svoji mysl.

Přímo Já jsem to poznání (mluvím za každého člověka). Já ale nejsem to poznání schopen uskutečnit sám sebou, skrze sebe sama. To nejde. Poznání je zrealizovatelné nyní, poznáním jsem Já sám, ale Já sám si nejsem schopen toto poznání dát. Poznání je dosažitelné pouze prostřednictvím mysli.

3. Poznání je dosažitelné pouze prostřednictvím někoho. Tím někým je mysl.

Říkám to naprosto záměrně. Člověk si neuvědomuje, kolik skrytých faktorů zde působí. Je to banální věc, ale člověk ji přehlíží a tímto dlouhodobým přehlížením se tato banální věc někde zasune do našeho nevědomí, ze kterého nás ovlivňuje a zabraňuje nám v poznání pravdy. Jedna z nejbanálnějších věcí je, že si člověk neuvědomuje naprosto zřetelně, že poznání je dosažitelné pouze někým. Poznání si není schopno si sebe dát. K tomu, aby bylo poznání poznáno, někoho potřebuje. Když jdete po ulici a my muži potkáme atraktivní ženu (či naopak vy ženy potkáte nějakého atraktivního muže), řekneme si: Jé, to je krása a zvýší se nám tep. Všimněte si, že v duchu si řeknete, že tomu člověku závidíte, že může být s tou nádherou pořád. Ale co zažívá ten krásný člověk, když jde po ulici, vidí tu nádhru? Nevidí. My ji vidíme a první naše reakce je, že mu závidíme. Přitom on si svoji nádhru vůbec neuvědomuje a neví o ní. Jak to, že my ji vidíme a on ne? Jestliže je ta dotyčná dívka pro mne objektem, vidím její nádhru. Je ta dotyčná dívka sama pro sebe objektem? Není, takže nemá šanci to vnímat. Ona má šanci pouze tehdy, když se stane sama pro sebe objektem. To znamená, že si musí vzít zrcadlo a tak se stane sama pro sebe objektem. Tehdy ona vzdychne a řekne. Já jsem tak krásná! To je ten důvod, že poznání není schopno se poznat samo skrze sebe, ale potřebuje prostředek, nástroj a musí se stát objektem. To mu umožní jediné mysl. To je ten důvod, proč jsem zde kritizoval duchovní směry, které znevažují mysl. Existují směry, které tvrdí, abyste mysl vůbec neřešili a nezabývali se jí, říkají, že mysl vás od pravdy odvádí. Je to přesně naopak: Skutečná pravda je dosažitelná pouze skrze mysl. Snažím se intenzivně pravdu objevovat asi čtvrt století. Tato banální věc mi mnoho let unikala, myslel jsem si, protože mi moje banální nepochopení našeptávalo, že Jarda Popelka hledá pravdu. Ale to není pravda. Podívejte se do zrcadla. To, co uvidíte v zrcadle a co si tak můžete nahmatat, pravdu nehledá. To, co je z naší bytosti viditelné fyzickým smyslem (naše tělo), je přesně to, co pravdu nehledá. Tělo ví, že ani nemá šanci pravdu najít, tak proč by ji mělo hledat. Přesto nespočet duchovních hledačů žijí v přesvědčení, že přímo jejich fyzicko (se kterým jsou

ztotožnění) hledá pravdu. V tom žije celý život a v tom i zemře. Potom se octnou v duchovním světě, budou mít duchovní tělo, které budou vnímat jako své fyzické tělo a budou pokračovat dál v jejich iluzi, že jejich tělo hledá osvětlení. Není to pravda. Zde je někdo, kdo hledá osvětlení, kdo je toho schopen ho najít, a tím je naše mysl! Když si uvědomíte, že tělo nehledá osvětlení, protože na to nemá, tak je jedno, jestli máte otevřené či zavřené oči, protože vaše oči nejsou schopny pravdu poznat, vaše uši nejsou schopny pravdu slyšet, takže vaše fyzické smysly vám nejsou schopny pravdu pomoci najít. Z opačného úhlu pohledu nejsou vaše fyzické smysly ani schopny vám pravdu odebrat! **Pravdu můžete získat jedině prostřednictvím mysli a můžete ji získat také jedině prostřednictvím mysli.**

Vždycky žasnu, když jsem ve své oblíbené restauraci Šatlavě (jak říká kamarád – v chrámu), když tam jsou lidé, kteří jsou schopni zaprodat svoji mysl nepodstatným věcem. Mysl by se měla neustále zabírat ústředním tématem.

Jednou, až budete tuto pravdu vědomě zažívat, až budete na takové úrovni, že do této pravdy budete vědomě vstupovat a vystupovat dle své vlastní vůle, všichni mi potvrdíte jednu věc, co se odehrává, když jste byli v pravdě a mimo pravdu. Řeknete všichni jedno a to samé:

Když jsem byl v pravdě, je to proto, protože moje mysl tuto pravdu zažívá. Když jsem mimo tuto pravdu, je to stav, kdy moje mysl se touto pravdou nezabývá. Není to o mé duchovní úrovni. Je to o úrovni mé mysli!

Buď jsem ve stavu, že moje mysl si uvědomuje tuto pravdu, anebo se moje mysl zabírá jinými objekty, než touto pravdou. Mysl ale není něco jednoduchého, je trošičku složitější.

Nesmím si dávat jinou ambici, než že chci mít poznání teď. Žádné čekání na příští měsíc či rok! To poznání jsem Já. Nesmím pošilhávat po jiných božstvech. Existuje jediný božský Bůh a tím je moje Já. Víme, co hledáme. Víme, skrze koho může být Já nalezeno. Skrze mysl (živé zrcadlo). Poslední krok je, že nestačí vědět, koho hledám, nestačí vědět, prostřednictvím koho ho hledám, ale stejně tak je důležité si uvědomit, kde se ten dotýčný nachází.

4. Místo odhalení: SRDCE

Poznámka posluchačky: V jedné katolické písni se zpívá: Můžeš mít radost ve svém srdci každou hodinu a každý den.

J.P.: Aby naše úsilí po odhalení bylo úspěšné, tyto čtyři kroky se musí stát naprostou živou součástí naší bytosti. Nesmí to být teorie, musí to být naše živoucí skutečnost. Pravdu chci zažívat nyní, pravdou jsem Já sám, tuto pravdu můžu zažít jedině prostřednictvím své mysli a pravda může být zažita jedině v srdci, nikde jinde.

Čtyři kroky k poznání BOHA (shrnutí):

- 1. Poznání musí přijít teď v tuto chvíli a na tomto místě.**
- 2. To poznání jsem JÁ sám.**
- 3. Poznání je dosažitelné pouze prostřednictvím někoho. Tím někým je mysl.**
- 4. Místo odhalení??? SRDCE!!!**

Tyto čtyři kroky jsou nezbytné, ani jeden není navíc a ani jeden neschází, všechny jsou stejně důležité. O každém kroku by se daly psát knihy. Trochu si tyto jednotlivé kroky doplníme. Jestliže chce člověk zpřítomnit sobě samému Sebe sama, provedete to v opačném pořadí: Když se bude člověk modlit, meditovat, či vcházet do nitra, cítím za tím jedno a to samé.

První krok je, že začnete čtvrtým krokem a sice musíte vstoupit do prostředí, kde je pravda zrealizovatelná.

4 SRDCE

3

Pokud byste byli v prostředí, kde se pravda nenachází, tak si tam dělejte, co chcete, ale nepřinese to žádné výsledky. To znamená, že první je SRDCE. Máme tělo a uvědomte si, že pravda musí být zrealizovatelná v těle. Jak vnímáme své tělo? Myslíme si, že ho máme anebo ho cítíme? Cítíme. Naše tělo se skládá z různých částí a každou tuto část cítíme. Můžeme se v danou chvíli zaměřit na pocit chodidel, či na pocit rukou. Většina lidí funguje tak, že vnímají své tělo jako celek, ale nepřemýšlejí, kterou část svého těla vnímají přednostně, neřeší to. Většina lidí se nachází nevědomě ve stavu, kdy je zdůrazněný pocit hlavy. A to proto, že na hlavě jsou oči a uši. Každý člověk žije v představě, že život do nás vchází především skrze oči a že nejdůležitější informace a poznání do mne vstupuje skrze oči. Právě proto většina lidí vytržetěně kouká ze svých očí. Protože jsou lidé silně zaměřeni do svých očí (které jsou součástí hlavy), má většina zdůrazněný pocit hlavy. To, co oči vnímají, vstupuje do jejich mysli, která to začne přehodnocovat. Mozková mysl souvisí s mozkem a to je další krok, proč je hlava zdůrazněna. Ale místo odhalení je srdce! V hlavě pravda není poznatelná ani prožitelná. Pokud je pro někoho dominantní hlava, musí začít rušit její dominanci. Zdůrazněný pocit hlavy musí být nahrazen zdůrazněným pocitem v hrudi. Každý to má jinak. Někdo jen pomyslí na hrud' a už ji cítí, přednostně před vším ostatním. Někdo musí hodně bojovat, aby byl pocit hlavy převážen pocitem hrudi.

Začněte to dělat úplně jednoduše: Když si sednete doma či kdekoli jinde a zavřete oči, musíte se vyvarovat chyby, které se dopouští mnoho lidí, když si myslí, že když zavrou oči, že přestanou zásobovat mozkovou mysl informacemi, tak mozková mysl, protože nemá co dělat, se začne zklidňovat a tím se začne otupovat vaše vědomí a v tu chvíli duchovní práce nepřinese žádný užitek. Když máte zavřené oči, nesmí dojít k tomu, že dochází k útlumu vaší mysli a tím pádem k otupování vašeho vědomí. I se zavřenýma očima musíte být činnou naprosto aktivní bytostí, nesmí tam být nečinnost. Když máte zavřené oči, nesmí dojít ke stavu pasivity, nicnedělání.

První, co musíte začít dělat je, že musíte aktivně věnovat pozornost hrudi. Můžete to dělat tak, že budete pozorovat, jak vaše tělo dýchá a můžete pozorovat jak se vaše hrud' rozpíná a stahuje. Dejte si minutku či dvě, a buďte aktivní, ne pasivní a pozorujte svoji hrud'. Ptám se: Myslím si, že moje hrud' se rozpíná a stahuje, anebo to cítím? Cítím. Musím dosáhnout stavu, že se nezaobírám hlavou a necítím ji, ani necítím chodidla (anebo jen velmi lehce), ale musím dosáhnout stavu, že přednostně v mém vědomí dominuje pocit hrudi. Pozoruji, jak se moje hrud' rozpíná a stahuje.

Když vnímám hrud', uvědomil jsem si, jak mám stažený solár, to znamená, že nejsem v emočním pohodlí. Vnímá někdo solár? Nebudeme to nyní komplikovat.

Musí tam být prožitek, že něco aktivně dělám, nejsem pasivní. Věnování se pocitu hrudi je jednoduché, ale velmi důležité. Vůbec mne nezajímá, co se odehrává v hlavě, jsem zcela zaměřený na roztahování a smršťování své hrudi a díky tomu začne v mém vědomí dominovat pocit hrudi.

Ptám se. Je to nějaký mimořádný výkon cítit svoji hrud'? Je to jednoduché. Trošičku mimořádnější je si vštípit přesvědčení, že nesmím očekávat prožitek pravdy nikde jinde než v prostředí – pocitu hrudi. Je to jednoduché, ale naprosto zásadní. Nemůžu pravdu zažít a setkat se s ní nikde jinde než v pocitu hrudi. Schválně říkám, že to není v nějakém fyzickém místě, ale v psychickém místě. Pokud vnitřně pracuji a nemám pocit hrudi, nic nepoznám.

Nejzásadnější krok, kdy chce hledač něco objevit, musí se octnout na správném místě – v pocitu hrudi.

Cím více se člověk zaobírá pocitem hrudi, najednou si sami začnete odhalovat, že pocit hrudi se nejenom zažívá v souvislosti s kůží, ale na tento fyzický pocit (třeba chlupů) je navázán emoční pocit v hrudi, který má tendenci vás táhnout do hlubin vaší bytosti. To pro začátek stačí. **Pravda k vám nepříjde nikde jinde než v pocitu hrudi. Tam ji musíte objevit.** V pocitu hlavy nic neobjevíte.

4

3 Poznání je dosažitelné prostřednictvím někoho a tím je mysl.

Zdůrazňoval jsem, že mysl je v celém těle. Tak, jako s každou částí našeho těla souvisí určitý pocit (nohy vytváří určitý pocit, hlava také, hrud' také), pocit hrudi je nejvíce důležitý, protože je to pocit, do kterého vstupuje pravda. Stejně to platí i pro mysl. Každá část našeho těla má svoji mysl. Hlava má svoji mysl, ruce mají svoji mysl, ruce i nohy mají svoji mysl. **Hrud' má taky svoji mysl!** Je jasné, že když si volíme pracovní prostředí jako pocit hrudi, a pokud chceme nyní vtáhnout do hry naši mysl (protože bez mysli není pravda poznatelná), musíme se zaobírat myslí, která souvisí s naší hrudí.

Řekněte si verbálně: **Bud' klidný a věz, že Já jsem Bůh.**

Můžete to opakovat roky a nic se nestane. Nestane se nic proto, protože jsem tuto větu promýšlel mozkovou myslí. V hlavě je pravda nepoznatelná. Musíme začít používat svoji hrudní mysl!

Když budu v dobré psychické kondici a budu chtít meditovat, první krok je, že se zaměřím na pocit hrudi. Vyvolám pocit hrudi. V okamžiku, kdy jsem stabilizovaný v prožitku hrudi, musím začít myslet. Budu si říkat tuto mantru: Bud' klidný a věz, že Já jsem Bůh. Měli bychom dosáhnout stavu, že tuto mantru opakuji v hrudi.

Pozorujte a procíťujte plíce. Představujte si, že do plic vstupuje vzduch, který pak plíce vytlačují pryč. Chvíli se tím zaobírejte. Nesmíte se zaobírat, že vzduch do vás vstupuje nosem či ústy a sestupuje dolů do plic, to neřešte. Řešte plíce, jak vzduch nasávají a vytlačují. Když se v tomto prožitku stabilizujete, tuto základní biologickou činnost nahraďte tím, že místo nasávání a vytlačování vzduchu si představujete, že plíce si dokola opakují: Bud' klidný a věz, že Já jsem Bůh. Prožijte, že toto dýchání bude totožné s opakováním této mantry, která nahradila nyní dýchání. Dejte si minutu či dvě a opakuje si mantru v plicích. Musíte cítit, že

plíce se snaží rytmus opakování mantry sladit s dýcháním. Cítíte, že je to jedno a to samé. Měli byste všichni zažívat, že i když mám zavřené oči, neznámá to, že musím být pasivní a nečinný. Můžu naprosto aktivně myslet a tím pádem mé vědomí a mysl nemá potřebu zanikat, a mělo by být překvapující, že k myšlení nepotřebuji hlavu, ale že k myšlení mi stačí plíce. Měli byste cítit, že dýchání plic může být spojeno s myšlením v plicích a že je to jedno a to samé. Když byste plíce osvobodili od této mantry, měli byste cítit, že plíce chtějí myslet svobodně. Najednou začne docházet v plicích k přemýšlení nad různými tématy, jakoby se plíce chtěly s vámi bavit. Musí se stát naší železnou košilí, že myslet musíme plicemi. Opravdové myšlení probíhá v plicích. Může mi nyní někdo říct, jestli to myšlení probíhá v celých plicích nebo v jejich určité části? Když si budete projíždět plíce, dva plicní laloky, odspodu nahoru, měli byste cítit, že když jdete nahoru, tak v horní části plic jakoby existovalo nějaké spojení (most) mezi těmito dvěma plicemi a uprostřed mostu je to myšlení nejintenzivnější. V tomto místě se cítí nejintenzivněji i pocity, je tam teplo a nějakým způsobem tam svítá. Tím, jak budete myslet v plicích, sami začnete procítovat, že je velmi zajímavá horní část plic a speciálně prostřední část. Nesmíme jen tyto oblasti (hrud', plíce, horní část plic) procítovat, ale musí tam současně probíhat myšlení. Můžete to nechat na plicích, ale téma přemýšlení si můžete volit sami, musí však probíhat v horní části plic. Ucítili jste, že lze myslet v prostředí plic?

Většina posluchačů: Ano.

Posluchač: Mi se tam stále pletla ta hlava.

J.P.: To musí být vědomé a intenzivní myšlení, které nemá vůbec spojení s hlavou. Myšlení probíhá v samotných plicích, uprostřed nahoře. Dýchání musí být spojeno s myšlením. Hlava zde vůbec nehraje žádnou roli. Mozkové myšlení zde je, ale v této situaci do toho nezasahuje, jen v klidu pozoruje, o čem plíce přemýšlejí. Protože je hlava jen pasivní pozorovatel, nemusíme se jí vůbec zabývat.

Posluchač: Ano, ale právě to jsem myslel, že to pozoruji jakoby ještě skrze tu hlavu.

J.P.: Víš, kdy jsi ty? Nejsi tam, kde je klid. Jsi vždycky tam, kde je nějaká činnost. Ve své podstatě jsme činorodé bytosti. Vždycky utíkáš tam, kde se něco děje. To je přirozené. To cítíš i jako člověk, vždycky tě přitahuje místo, kde se něco děje, místo, kde se nic neděje, by ti mělo být cizí. Pokud chci vyvolat pocit hrudi, něco se děje, jsem akční. Druhý krok je, že začnu v hrudi myslet. Vždycky to bylo naopak, hlava myslela a hrud' ne. My to nyní obracíme. Já vím, že je v hlavě nějaký pozorovatel, ale nevěnuji mu pozornost. Věnuji pozornost tomuto plicnímu myšlení a jsem dokonce tím, kdo v plicích myslí.

Každá tělesná část má svoji mysl. My máme preferovat plicní mysl a zažívat ho i v praktickém životě a neustále sledovat dýchání v plicích, které je spojeno s myšlením. V občanském životě toto vnímání není žádným problémem.

Živel vzduchu v astrologii souvisí s myslí. Existují tři vzdušná znamení:

(vnímající mysl)

(pracující mysl)

I když máme jednu mysl, tato mysl má tři složky:

Váhy jsou o tom, že vůbec v myslí něco máme a můžeme něco vnímat.

Vodnář je o tom, že naše mysl něco dělá, pracuje – přemýšlí.

Blíženci jsou o tom, že naše mysl něco chápe.

Vaše mysl něco vnímá (Váhy), pracuje (přemýšlí - Vodnář) a něčemu rozumí (Blíženci).

Nyní se pomaličku dostáváme k bodu 2:

3

2

V prvním kroku (4) jsme se stabilizovali v pocitu hrudi. Druhý krok (3) byl, že jsme zjistili, že v pocitu hrudi můžeme přemýšlet. Pokud se pro nás stane samozřejmost, že jsme schopni myslet plícemi (v hrudi), nastává nejzásadnější okamžik: **Musíme přemýšlením v plicích začít v hrudi vyvolávat Boha.** Ne Boha hledat, ale vyvolávat Ho.

Když to popisoval J.A. Komenský, mu se tam Bůh objevil, ale jakoby to nebyla jeho práce, ale práce Boha. Bůh se už nemohl dívat na toho Honzu, jak pořád někde bloudí a někde hledá pravdu, která není stále někde nalezitelná, tak se mu sám od sebe odhalil. Přesto přinutil Komenského, aby byl aktivní a přinutil ho, aby vstoupil do srdce. Teprve, když Komenský vstoupil do srdce, Bůh se mu odhalil (tuto příhodu popisuje J.A.K. zde: http://www.spisyksebezpoznaní.wz.cz/info_knihy/BuhaJAK.html).

Pocitem, kdy aktivuji hrud', automaticky aktivuji srdce. To srdce se tam potom časem objeví, ono se propálí do toho pocitu hrudi. My nyní musíme hrudní myšlení využít jako někoho, kdo nebude hledat Boha, ale kdo Boha do nás vloží. To je dynamický přístup. Má plicní uvažování schopnost tam Boha vložit? Naše mysl nemusí být čekatelem, že až po nějaké době či po mnoholetém úsilí se tam Bůh objeví.

Posluchačka: Ale On už tam přece je, my si ho musíme jen uvědomit.

J.P.: On tam je? Takže ho všichni zažívají?

Posluchačka: Samozřejmě.

J.P.: Já tvrdím, že ne.

Posluchačky: Když si Ho uvědomím, tak ano, když ne, tak ne.

J.P.: A já tvrdím, že i když si to uvědomuješ, stejně Ho nezažíváš. Můžu říct, že každý člověk zažívá Boha. Proč by zde pak bylo nějaké duchovní hledání či nějaká duchovní literatura, když Ho každý člověk zažívá?

Posluchačky: Nezažívá, ale musí se s Ním sjednotit. Musí si uvědomit, co vlastně zažívá.

J.P.: Takže je důležité to vědomě zažívat? Je. A když to někdo vědomě zažívá, musí ještě hledat?

Posluchačky: Pak už jen koná, protože to (Bůh) je činnost.

J.P.: Prožitek Boha (svého vlastního Já) je stupňovatelný, má různé intenzity. Tvrdím, že člověk může své pravé Já zažívat v různém stupni, ale dokud člověk Ho nezačne zažívat v

takové intenzitě, že se v mém nitru objeví živá Bytost včetně těla, tak jako kdyby Boha neznal. Jiná intenzita není dostatečně poznání Boha. Já musí být vystupňováno do takové intenzity, že toto Já se v mé hrudi zosobní a představí se mi jako duchovně-lidská Bytost. Dokud člověk nebude mít tento prožitek a dokud se nedostane do stavu, že si tuto duchovně-lidskou Bytost nebude trvale ve svém srdci uvědomovat, tvrdím, že jakoby ani Boha neznal, i když si myslí, že Ho zná a oprávněně si může myslet, že Ho zná. Bavím se o intenzitě prožitku.

Vrcholný prožitek, kdy si člověk může říct, že opravdu zná Boha se vším všudy, že se mi Bůh odhalí v mé hrudi jakožto božsko-lidská Bytost.

Právě proto mám radost z prožitku J. A. Komenského. On zažil toto Já v té nejvyšší intenzitě. Když člověk jde vědomě a cíleně za tímto poznáním a začne své Já čím dál více stupňovat, až to jednou vyšlehně v nitru tak, že se mi objeví božsko-lidská Bytost, je to Bytost, která má tak odlišné kvality od mého pozemského lidství, že i když budu vnímat, že jsem to Já sám, spíše budu mít pocit, že to nejsem Já, protože ta Bytost je tak odlišná od toho, jak jsem se doposud prožíval, že vnímám, že je to tak dokonalá bytost, že vůbec nemám právo se pasovat do role, že jsem to Já. Až se nám objeví Bůh, sice budu vědět, že je to moje pravé Já, ale to bude tak odlišná kvalita, že bude spíše dominovat prožitek, že to nejsem Já.

Dotaz posluchače: Když to беру čistě logicky, nehraje mi to. Když jsem čistě a na 100% ztotožněný s Já, musím přece mít i kvality toho Já. Ale pokud je nemám, tak s nimi nejsem, protože je tam ještě ten druhý, který pozoruje, že je nemá. Rozumíš?

J.P.: Ano.

Posluchač: Takže kdybychom se bavili o ztotožnění, je to jasná známka toho pravého ztotožnění. To je jenom takový detail.

J.P.: To je důležité. Člověk je jeden, ale skládá se ze čtyř složek. Máš fyzické tělo, emotivitu, mysl (bavím se spíše o tělesné myslí) a máš svého Ducha. Tělo nikdy nemůže být ztotožněno s Já. Tvá emotivita také nikdy nemůže být ztotožněna s Já. Tvá mysl také nemůže být ztotožněna s Já. S Já může být ztotožněný jedině tvůj Duch! A co víc. Ne že jen tvá duchovní část může být ztotožněna s tvým Já, ale tvůj Duch je přímo to samotné ztotožnění. Co se týká tvé myslí, emotivity a fyzického těla, může tam být jiné ztotožnění, to znamená, když tvá mysl začne myslet jenom myšlenky tvého Já, tak jako kdyby se ztotožnila s tímto Já. Pokud tvá emotivita začne cítit jen pocity, které cítí Já, jako kdyby se i tvá emotivita ztotožnila s tímto Já. A pokud tvé tělo začne dělat jen skutky, které by dělalo samotné Já, tak i tvé tělo jako kdyby se ztotožnilo s tímto Já. To ale není ztotožnění, ale o tom, že tyto tři složky se natolik odevzdaly tvému Já, že tvoje Já je začne beze zbytku využívat. Tyto složky pak nedělají nic jiného, co by bylo v rozporu s tvým Já. Aby se tvá mysl ztotožnila s tvým Já a aby se stala tímto Já, je nežádoucí. To by pak vznikl stav, že ty se staneš tímto Já a Tebe nemá kdo pozorovat! Ty se staneš Já a přitom bys nevěděl, jak vypadáš. Neustále ale potřebuješ někoho, skrze kterého se vnímáš a vidíš a to je mysl! Ty nechceš, aby se mysl ztotožnila s tvým Já – Tebou, protože potřebuješ nástroj, pomocí kterého budeš mít možnost se vnímat. Neustále tak mysl udržuješ v pozici, že je jiná než tvoje Já. Kdyby byla mysl tvým Já, tak se neuvidíš. Ty bys byl tou krásnou holkou, kdy všichni vnímají její krásu a ona svoji krásu nevidí. Ona by o to byla ochuzena.

Posluchač: A jak to uděláš, aby byla mysl odlišná?

J.P.: Uděláš to tak, že když začne tvoje mysl vnímat tvoje Já, v tu chvíli mysl zažívá, že Já je úplně jiné povahy než je ona. Co je základním principem Jáství (Ducha), vědomí čeho? Vědomí jednoty. Co je podstatou myslí? Vědomí odlišnosti. To jsou úplně odlišné povahy. Kdybys vědomí odlišnosti změnil na stav vědomí jednoty, to by znamenalo, že tvoje mysl zanikne a zůstal by jenom Duch – vědomí jednoty. V tu chvíli by mysl zanikla a Bůh by se

začal nudit, protože všechno by bylo jedno. Kde by byla pestrost života, kde by byl vývoj? Bylo by zajímavé, kdyby bylo všechno stejné? Bavilo by to život?

Posluchač: Zůstala by odlišná emotivita a vnějšek, ne?

J.P.: Když není mysl, je možné, aby existovala emotivita? Vždyť emotivita je vytvářena myslí! Jestliže zrušíš mysl, zrušíš i emotivitu. Vždyť jsem říkal, že vědomí jednoty nejvíce fascinuje vědomí odlišnosti, pestrosti! Proto jsem říkal, že ani dva atomy nejsou stejné. Všechno je jiné, nevidíš dvě stejné věci. Dělej nějakou činnost: Vezmi motyku a kopni do země, kopni podruhé a potřetí. Ani jeden kop nebude stejný. Věříš mi? To právě miluje Bůh. Jednota má za manželku pestrost, přenekonečnou rozmanitost. Proč chceš někoho, kdo je vědomím odlišnosti, dostat do stavu jednoty? Vždyť právě tím vědomím odlišnosti (mysl) se jednota raduje. Mysl je nástroj, skrze který Bůh zažívá radost! Pochop, že vždycky v tobě musí něco být opačné povahy než je tvoje Já. Tvoje Já to vyloženě vyžaduje. Nemůžeš být ve všech svých složkách sjednocen se svým Já, to by bylo proti Já. S Jástvím může být sjednoceno samotné Já, nikdo jiný. Akorát finta je v tom, že toto Já jsi přímo Ty. Já je to živoucí z tebe. Mysl, emotivita a tělo nemají svůj vlastní život, jsou jen tímto Já ožívováni. Celý problém duchovní neznalosti spočívá v tom, že někdo (tělo) je ožívovaný a on si myslí, že on je přímo ten život.

Vraťme se k našemu procesu.

Máme pocit hrudi, zjišťuji, že jsem schopen v hrudi myslet stejně tak živě jako v hlavě. My ale potřebujeme myslet v hrudi a proč v procesu nalézání Boha musíme používat myšlení v hrudi? Protože Bůh sídlí v hrudi. Každá tělesná část má svoji emotivitu a svoji mysl. Protože Bůh sídlí v hrudi, může být uchopen pouze hrudní myslí (protože hrudní mysl souvisí se srdcem) a pouze hrudní emoce jsou schopny Boha prociťovat, žádné jiné. Když řekneme mysl, je důležité si uvědomit, že za slovem mysl je schopnost něco vnímat, schopnost mysli pracovat (přemýšlet), a taky má mysl schopnost chápat. **Jestliže si člověk vytvoří návyk přebývat v hrudi, cítit hrud', jestliže bude pro něj samozřejmostí, že začne myslet pouze v hrudi, tato hrudní mysl by měla být schopna Boha v hrudi vyvolat. Jak to udělá?**

Posluchačka: Že si duše uvědomí, že není Já, že je zde ještě někdo jiný a kdo to je?

J.P.: Je to velmi jednoduché. Hrudní mysl by měla začít přemýšlet nad tím, že existuje živá Bytost. Co se odehrává v průměrném člověku? To, že myslí mozkovou myslí. Průměrná mozková mysl člověka si myslí, že fyzické tělo je živá Bytost. Člověk, který je už na určitém stupni duchovního vývoje, musí s naprosto neotřesitelnou jistotou vědět, že tělo není živá Bytost, ale že je to jen nástroj, který je někým ožívován. To bychom měli mít vyřešené. Pokud někdo pracuje s mozkovou myslí, bude v něm přebývat pocit, že Vy jste tělo. Kupodivu, mozková mysl je přímo vytvořena tělem a proto uvažuje v intencích těla. Mozková mysl bere za Boha své fyzické tělo. Racionální mysl postupně vznikala a byla vytvářena fyzickým tělem. Právě proto není mozková mysl schopna pochopit Boha. To dokáže jedině hrudní mysl. Hrudní mysl musí neustále přemýšlet, že existuje živá Bytost, která se nachází v hrudním prostoru. **Jestliže hrudní mysl začne myslet na to, že někde v hrudním prostoru je přítomna živá Bytost, pokud na to myslí trvale, Bytost se tam okamžitě ocitá – začíná zpřítomňovat. Hrudní mysl ale nesmí myslet na jiné místo.** Člověk začíná lehce tušit, že je tam Někdo přítomen. Při vstupu do nitra dělá člověk velkou chybu, když přestane myslet. Když se nemyslí, nic není. Musí být plynule myšleno na to, že v hrudi je živá Bytost. To je Vodnář (naše schopnost přemýšlet).

Jsou lidé, kteří nemusí být na nějaké vysoké inteligenční úrovni, jsou prostí. Tito prostí lidé nemusí být žádnými filozofy, mají prostou víru, věří v Boha. Tento prostý člověk má neotřesitelnou víru, že Bůh existuje, že má lidskou postavu, a pokud má ještě dobré srdce, tak pokud stále myslí na Boha, On se mu zpřítomní. Jak u toho jednoduchého, tak u složitějšího

člověka musí být přítomna jedna věc: Pomocí hrudní mysli myslí na přítomnost živé Bytosti v hrudním prostoru. Musí pohrdat myšlenkou, že živá Bytost je přímo tělo. **Pouze hrudní mysl zná pravdu. Této hrudní mysli není cizí myslet tuto myšlenku: Existuje živá Bytost, která je v hrudi.**

Už samotným myšlením této skutečnosti se živá Bytost v hrudi začíná zpřítomňovat, což můžete zažívat jako vycit'ování (či tušení stínů), že tam živá Bytost někde je. Můžete to dělat mnoho let a nepohnete se z místa. Stále to bude slabé vycit'ování. Někdo to ale udělá poprvé a Bytost se mu tam hned zjeví v plné parádě. Proč to tak je, ví jen Bůh. Bůh má zájem na tom, aby člověk do tohoto prožitku kontaktu vstupoval vědomě dle své vůle.

Pokud přemýšlíte nad přítomností živé Bytosti v hrudi a nejste obdařeni Boží milostí (že se vám zjeví hned), musíte Ji oživit sami. Jak tuto Bytost oživíte? Vy ji lehce vycit'ujete, nepochybujete o této pravdě, a přesto se ne a ne objevit, tak co uděláte? Musíte Ji oživit sami. Jak píše J.A. Komenský: Musíš zapomenout na sebe sama. Musíme tomu správně rozumět. Když myslím na to, že tam ta Bytost reálně je a přesto se mi nechce ukázat, je zde jediný problém: Vaše mysl není dostatečně silná a živá Bytost je pro vás živá jenom teoreticky. Není to praxe. Vy sami (vaše mysl) si něco nalhává. Vaše mysl si myslí: Já, člověk jsem živá Bytost, kdežto ta vnitřní bytost je taky živá. Ale stejně si myslí (mysl), že je živější než ta vnitřní Bytost. Na to pozor. V praxi to tak je, že si člověk myslí, že je živější a že vnitřní Bytost je jen teorie. Podstatné ale je, že **pokud jsem ve stavu, kdy si myslím, že jsem živá bytost (mysl) a Bůh že je taky živá Bytost, v tu chvíli se vám Bůh nemůže objevit.** Musíte se dostat do stavu, že neexistují dvě živé Bytosti. **Existuje jen jedna živá Bytost a to je ta, která je v nitru.** Já jakožto fyzická bytost vůbec nejsem živá bytost! Pokud zůstanete v postoji, že živá Bytost hledá jinou živou Bytost, tento postoj vám zabraňuje poznat pravdu. Bytost, která hledá Boha, není živá Bytost! To je to základní, co musí naše mysl pochopit. Hledaný je živý, hledající není živý!

Musíte se vzdát svého života. Musíte ho sebrat, vytrhnout ho ze sebe a odevzdat ho té vnitřní Bytosti. Tento život mi nepatří, není můj vlastní, ale Tvůj. Ty přímo tím životem jsi! Dokud to hledač neudělá, nemůže dojít k prožitku pravdy. Je spousta hledačů, kteří hledají, věří v Boha, v existenci vyššího Já, ale nechťejí Mu odevzdat svůj život. Myslí si, že část života zůstane Bohu a část života zůstane jim. Ne, veškerý život patří Bohu. Zní to jakoby smutně, že. Musím se vzdát svého života. Jaká je skutečnost? Když jste mi řekli, že každý zažívá své Já, je to pravda. Ale jak každý zažívá toto Já? Většina lidí Ho zažívá skrze mozkovou mysl. Je pocit Já přítomen v mozkové mysli? Je. Jestliže Ho ale zažíváte skrze mozkovou mysl, neukáže se vám osobně, nemůže se vám zjevit v osobní formě, v mozkové mysli se toto nedá vystupňovat. Toto Já vám zde vůbec nebude bránit, abyste se ztotožňovali se svým tělem. Jestliže zažíváte svoje pravé Já skrze mozkovou mysl, nebude vám vůbec bránit v tom, abyste se vnímali jako fyzické tělo. Když se budete vnímat jako fyzické tělo, vše, co se bude odehrávat fyz. tělu, budete intenzivně prožívat, budete se trápit, radovat a díky tomu vyvíjíte svoji emotivitu a své fyzické. Bohu to nevadí, On má zájem, aby se toto vyvíjelo, proto vás v tom nechá. Pokud ale chcete zažít Boha v ryzí formě, čehož vyvrcholení bude prožitek Bohočlověka, musíte opustit mozkovou mysl a musíte zažívat své Já skrze hrudní prostor. Jedině hrudní mysl je schopna vám přinést prožitek vašeho Já, odtotožněného od těla, což je prožitek vašeho Já v duchovní podstatě.

Já vnímá každý, i nevědomý člověk, akorát si neuvědomuje, že toto Já je Bůh. Vyrvat ze sebe svůj život a odevzdat ho Bohu (je to Jeho život) je proces, kdy říkal Ježíš: Kdo si bude chtít zachovat svůj život, ten jej ztratí a kdo odevzdá svůj život, ten ho nalezne. Každý člověk intuitivně cítí, že on sám je tímto Já. Jestliže se Já ztotožní s tělem, Já Bůh se stává tělem. Musíme uchopit toto Já. Já se uchopuje pozorností a myslí. Nemůžete své Já uchopit rukama,

či očima, ale pouze svojí pozorností a myslí. Když Ho uchopíte pozorností a myslí, musíte Já stáhnout do hrudi. Musíte odevzdat svůj život (svoje Já) a vrátit Ho Bohu – tam, kde toto Já sídlí v pravé podstatě. Když sídlíte ve své hrudi, když svojí hrudní myslí myslíte, že v hrudi je přítomna živá Bytost, musíte této Bytosti odevzdat svůj život. Tím, že Jí ho odevzdáte, zemřete a tato vnitřní Bytost ožije. Jak zabiji sebe a jak oživím v sobě vnitřní Bytost?

Posluchačka: Že se Jí stanu.

J.P: Zaměřím se na prožitek Já a začnu tento prožitek Já prožívat pouze v hrudi. Člověk, který není školený, zažívá Já rozmazaně a jako kdyby rovnoměrně v celém těle. Dokonce ho zažívá rovnoměrně rozptýlené v celém prostoru. My ale musíme toto Já stáhnout ze všech směrů do jednoho bodu. Nesmíme dovolit tomuto Já, aby bylo procit'ováno a prožíváno někde jinde než v hrudi. Musím najednou zažívat nejen, že tam hrudní Bytost existuje, ale že Jí jsem Já sám! Musí dojít k prožitku, že stav, že Já hledám pravdu je nesmysl. Skutečnost je přesně opačná. Já jsem ta pravda, která sídlí v hrudi a Já jsem byl Ten, který inspiroval někoho, aby Mne našel. Nejdříve jsem inspiroval mozkovou mysl, která pochopila, že na to nemá, takže to musí uskutečnit hrudní mysl. Já jsem ta Bytost, která sídlí v lidské hrudi a Já jsem Ten, který inspiruje hledání! Já nejsem ten, který hledá.

Když zavřete oči, dívejte se na ně jakoby zevnitř, kdy se díváte na zavřené oči. Pokud se přistihnete, že se díváte do zavřených očí, děláte chybu. Nesmíte si vůbec všimnout zavřených očí, nesmíte se do nich dívat, ale musíte veškerou svoji pozornost obrátit do hrudního prostoru. Začnete vnímat dýchání, zkontrolujte si, že jste se přestali dívat do zavřených očí. Když se stabilizujete v dýchání, začněte v hrudní oblasti myslet na to, že se v hrudi nachází živá Bytost. Nesmíte pochybovat o tom, že by tam nebyla.

Proč říkám, že ta Bytost je živá? Protože jenom Ona je živá! Žádná jiná živá Bytost neexistuje. Živá Bytost existuje jedině v hrudním prostoru. Zeptejte se nějakého člověka. Jsi živý nebo si myslíš, že jsi živý? Co odpoví? Že je živý. A když se ho zeptáte. Jak se cítí život? Jaký je to pocit? Samotný pocit Já (živá Bytost) je přímo prožitek životnosti.

Pokud chci ve svém nitru zažívat Boha, musím uchopit svůj vlastní prožitek Já a musím ho tam dát. Samozřejmě On tam vždycky byl. Já jsem na to ale zapomněl. Když říkám, že ho tam musím dát, znamená to, že si ho musím znovu uvědomit. Člověk by měl dosáhnout stavu, že pocit Já musí být zažíván výhradně v hrudi. Protože tímto Já jsem Já sám, moje mysl by měla zažívat, že jsem to Já, kdo sídlí v lidské hrudi. Musíte se přímo identifikovat s touto hrudní Bytostí. Dokud tam nebude 100% identifikace, prožitek nepřijde.

Takže pomaličku ukončujeme bod číslo 2 a dostáváme se tam, kde jsme začínali.

2

1

Až po mnoha letech meditace jsem si uvědomil zásadní věc: My jsme nyní nutili hrudní mysl, aby neustále přemýšlela nad tím, že se v hrudním prostoru se nachází živá Bytost a že se stane živou tehdy, když Ji prakticky oživím (vezmu své já a odevzdám ho Bytosti uvnitř), tím pádem se stane reálnou. V tu chvíli by mělo nastat, že dojde k přehození rolí, že stav, kdy já hledám vnitřní Bytost, se nahradí skutečností, že Já jsem ta vnitřní Bytost a někdo Mne

hledá. Ale ten, kdo Mne hledal, jsem nebyl Já, protože Já jsem byl pořád ta vnitřní Bytost, která inspirovala někoho, aby Mne našel.

Většinou ale myslím v hrudní mysli na to, že ta Bytost jsem Já sám a výsledek není. Jak je to možné? Protože jsem zatím ze své mysli používal jen svoji schopnost přemýšlet. Tak jako je Bůh trojjediný, tak i mysl je trojjediná.

Jestliže budete používat jen přemýšlení, a budete myslet (hrudní myslí) na to, že tam někdo je, kým jsem Já, výsledek nepřijde. Nepřijde proto, že jste používali jen jednu ze složek hrudní mysli! Přišel jsem na to po mnoha letech. Někdy jsem myslel tuto pravdu tak, jak se věci mají a žádný prožitek. Někdy jsem myslel stejnou myšlenku a Bůh se objevil. Na druhý den to samé. Tak jsem si říkal: Jak je to možné, že myslím stejně a někdy prožitek přichází a někdy ne? V čem byl zádrhel? Jednou jsem myslel správně, ale Blíženci (intelekt) byli utlumení. Někdy jsme myslel správně a zrovna v ten den byl můj intelekt v dobré kondici a výsledek přišel.

Stejně tak, jak je důležité správně přemýšlet, je důležité mít správný aktivní intelekt. Intelekt ve smyslu správného myšlenkového pochopení.

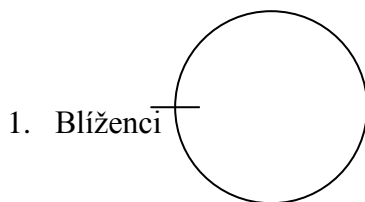
Jednou si to možná sami na sobě uvědomíte, když budete vědomě vstupovat do prožitku svého Já a vědomě z něho vystupovat, budete moci porovnávat: Jednou Já je a jednou Já není. Jak je to možné? Zjistíte, že myslíte stejně správnou věc. Já jsem toto Já, které sídlí v hrudi, takže jsem to Já, kdo je v té hrudi člověk a BUM a zažíváte to. Jste neviditelná Bytost, která používá fyzického člověka. Začnete si také uvědomovat, že jste i v jiných lidech. Zjistíte, že nestačí jenom si to myslet, musíte to i chápat, že to tak je. Musíte mít ostré myšlenkové pochopení toho, že to tak je. Opravdu to tak funguje. Můžete mít aktivní přemýšlení, ale velice utlumený intelekt. I to správné přemýšlení vám nepřinese intenzivní prožitek, pokud je utlumený intelekt. Dokonce bych mohl říct, že je mnohem lepší mít utlumené přemýšlení a zvýrazněný intelekt (hypoteticky). O prožitku rozhoduje daleko větší měrou správný intelekt (správné pochopení). **Musíte mít živé a velice intenzivní pochopení, že živé Já je ta pravda.** Nestačí si to myslet. Člověk si to neuvědomuje, že má aktivní přemýšlení, ale utlumený intelekt.

Můžete svojí pozorností ne sledovat svoji mysl (to je jasné), každý zná cvičení, kdy uchopíte svoji pozornost a sledujete, co se vám odehrává v mysli. Dokonce existuje schopnost, že jste schopni zaměřit svoji mysl na váš intelekt, a můžete silou vůle svůj intelekt zesilovat anebo zeslabovat. Okamžiku, kdy se zaměříte na svůj intelekt, a svojí vůlí ho skrze pozornost zesílíte, hned přichází prožitek. Musíte mít opravdu myšlenkové porozumění, že Já je Bůh, že toto Já sídlí v hrudi, že toto Já jsem Já sám. To musíte mít myšlenkově pochopeno. V okamžiku, kdy myšlenkové pochopení spí, nezažíváte to. V okamžiku, kdy ho zesílíte, hned přichází prožitek.

Nejdříve musí být nějaká myšlenková činnost, četli jste knihy a přemýšleli, kdo to ten Bůh je. K něčemu jste dospěli. V rámci přemýšlení jste vytvářeli intelekt (myšlenkové pochopení). Teprve, když si vytvoříte dostatečně silné myšlenkové pochopení, najednou se ve vaší duši (Váhy – vnímání rozdílnosti kvalit) objeví to, že existuje fyzický člověk a že existuje Bytost, která je úplně jiné povahy než fyzický člověk, že je to vaše pravé Já, a že Jím jste Vy! To jsem objevil sám na základě svých meditací. Nikdo se o tom ještě nikdy ne bavil.

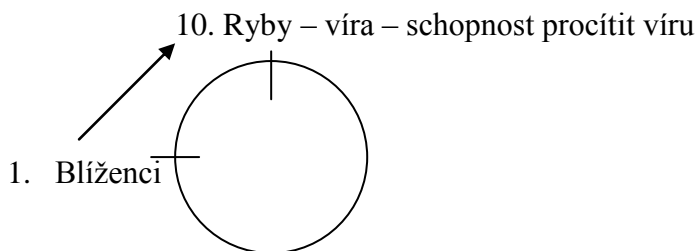
Je možnost se svojí pozorností zaměřit na určité myšlenkové pochopení, teprve, až toto myšlenkové pochopení roztočíte do určitých obrátek, teprve tehdy v mysli dochází k prožitku rozdílnosti pravého Já od zdánlivého Já.

Podíváme se, co nám říká zvěrokruh:

Blíženci jsou myšlenkové porozumění problému. Jednička je subjekt, který hodnotíme. Hodnotíme tedy myšlenkové pochopení. Víme, že každá kvalita (nyní myšlenkové pochopení), což je přirozenost života, se musí nějakým způsobem projevovat navenek. Každá živá skutečnost se musí projevovat navenek, to je axiom. Který dům označuje projevení se navenek? Desátý. Které znamení je v desátém domě? Ryby (emoční inteligence). Ryby jsou víra. Ryby jsou intelligence, kterou prožíváte. Vidíte, že myšlenkové pochopení (intelekt – Blíženci) se navenek projevuje vírou (Ryby). Není to tak, jak někdo říká: Když vím, nepotřebuji věřit. Ale je to přesně naopak: Když vím, teprve v tu chvíli vzniká víra. Když zesílíte svůj intelekt, v tu chvíli vzniká ve vás silná víra a vy tuto pravdu prožijete (procítíte).

Ve zvěrokruhu je vždy: Blíženci – myšlenkové pochopení, Vodnář – přemýšlení, Váhy – vnímání myšlenkových kvalit. Každé vzdušné znamení je následováno vodním znamením, což nám říká, že každá skutečnost v mysli je následována (doprovázena) procitováním neboli prožitkem. Prožitek může nastat jedině tehdy, když něco vstoupí do mysli. Proto, **když zesílím určité myšlenkové pochopení, následuje prožitek. Prožitek pravdy je víra – schopnost procítit pravdu.** Zvěrokruh nám říká, že myšlenkové pochopení vytváří víru.

Když řekneme, že je někdo věřící, když chodí do kostela, je to nějaká prapodivná víra. Víru, která nepramení z myšlenkového pochopení, nemůžeme ani nazývat vírou. To je nějaká slepá víra. Opravdová víra – Ryby – jsou důsledkem myšlenkového porozumění. Intelekt vytváří víru.

V okamžiku, kdy mysl začne nejenom přemýšlet, že tímto poznáním jsem Já, ale dokonce i intelekt perfektně chápe, že tímto Já jsem Já sám, tak poznání přichází v tuto chvíli, okamžitě.

Kdybyste se pozorovali v okamžiku, kdy vstupuje prožitek Sebe sama, kdy člověk si uvědomuje přítomnost Boha ve svém srdci, zjistili byste, co se děje a proč ten prožitek zažíváte. Zjistili byste, že vaše mysl myslí správně o vás a o Bohu a že vaše mysl perfektně chápe, kdo jsi ty a kdo je Bůh. A protože mysl správně myslela a chápala, proto okamžitě

přichází prožitek. V okamžiku, kdy přinutíte mysl, aby myslela nesprávně a špatně chápala, v tu chvíli pravda zaniká. Když za minutu opět přinutíte svoji mysl, aby myslela správně a přinutíte svůj intelekt, aby správně chápal, v tu chvíli okamžitě přijde prožitek pravdy. Není to o ničem jiném. Já je Bůh. Toto Já jsem Já sám. Toto Já sídlí v hrudním prostoru. A protože toto Já jsem Já sám, jsme to Já, kdo je v tomto hrudním prostoru. Fyzický člověk je jenom nástroj, který používám pro své duševní a duchovní účely.

Pokud nyní nezažívám dostatečně svoji pravou totožnost, důvod je jasný: Nemyslím správně a nechápu správně. Nic jiného v tom není. Myšlení musí být doprovázeno neotřesitelnou jistotou, že to chápe správně. Když má člověk jistotu, že v hrudním prostoru se nachází živá Bytost, že touto Bytostí jsem Já sám, a není tam ani promile pochybnosti, moje mysl si ani nepřipouští jinou alternativu, prožitek se okamžitě dostaví.

Já, který jsem si vždycky myslel, že kouřím, chodím na pivo, Já, který jsem si vždycky myslel, že úrazy mého těla byly mé úrazy, tak přímo toto Já je v Jardovi nikdy nekouřilo, nechodilo na pivo, nikdy nebylo nemocné. A jen když dovolím Jardovi, aby na Mně zapomněl či aby Mne špatně chápal, tak v tu chvíli je z něho obyčejný smrtelník.

Tělo mne vůbec nezajímá. Zajímá mne jen hrudní prostor a v rámci tohoto prostoru myslím na to a chápu, že to, co cítím, že jsem Já, je Ten, kdo je v hrudním prostoru. Tak musím zažívat, že Já sídlím v nitru člověka a nikdo jiný. Mluvím to nyní za každého z vás.

K tomuto tématu se již nedá více říct. Nyní je to o tom, to uchopit a začít stupňovat svoji přítomnost v nitru člověka a čím více to budu stupňovat a čím více přinutím svoji hrudní mysl, aby se do Mne zamilovala a toužila po Mně, tak Já se budu čím dál více zpřítomňovat v lidské bytosti a čím dál jí budu odhalovat duchovní krásy života.